

ville de nok ved de øvrige Ansættelser arbejde hen til, at deres egen Skat bliver saa lille som muligt. Det er netop Banffeligheden ved at holde sig til det System, som man er fremkommen med i det andet Thing, at man ikke kan angive en anden Maade for Ansættelsen af Commissionens Medlemmer, end at den Vedkommende imedens gaar udenfor Døren. Banffeligheden er at finde en saadan Myndighed, som kunde foretage hele Statteansættelsen af Communalbestyrerernes og Sogneraadenes Medlemmer, og som kunde ansætte dem ikke for høit og ikke for lavt, men fuldstændig retfærdigt; kun naar man finder en saadan Myndighed, lader Systemet sig gennemføre. — Seg vil ikke gaar ind paa Enkeltighederne, da der jo ved denne Sags 1ste Behandling nærmest bør tales om Principerne; men jeg er fuldkommen overbevist om, at selv om man var entg om Hovedprinciperne — hvad man ingenlunde er — saa kan dog Finanzministeren ikke saa aldeles have opgivet sin første Tanke, som han udtalte i det af ham forelagte Forslag. Selv om man blev entg om, hvorvidt og hvorfor man vilde kunne forlade det tidligere Standpunkt, saa er jeg overbevist om, at der vil være saa mange Enkeltheder, som fortjene en alvorlig Drøftelse, saa at jeg ikke kan troe Andet end, at Landstinget vil henvisse denne Sag til et Udvalg, hvor da alle disse Spørgsmaal kunne komme under Overveielse. Seg maa sige til, at her jo ikke er Tale om en Lov, der saa at sige har en speciel Hensigt, ved hvilken man da maaffee kunde finde sig i at opgive en eller anden Tanke, som man ellers havde kunnet ønske indsat i Loven, — og jeg finder, at dette vilde være saameget mere rimeligt, naar Sessionen har været saa langvarig og saa trættende som den nærværende —; men der gives Love af en saa indgribende Betydning, og som ere bestemte til at skulle have en saadan Varighed, at jeg vilde finde det under Landstingets Værdighed, om man ikke undersøgte en saadan Lov saa grundigt som muligt og med en saa-

dan Indsigt, som Landstinget kan disponere over. Man har især føie dertil med Hensyn til denne Lov, fordi man ikke angaaende den, saaledes som om saamange andre Love, kan sige: Om saa og saa mange Aar skal den revideres; ethvert Forsøg i det andet Thing paa at indskrænke Lovens Bestaaen til nogle saa Aar er jo blevet kuldstastet. Efter at have ladet den undergaae saa væsentlige Forandringer med Hensyn ikke blot til Enkeltheder, men ogsaa til Principet, saa hyder man os her en Bessatningsmaade, som nu skal slaes fast for en lang Række Aar, og det er dette, som jeg vil anmode Landstingets Medlemmer at tage alvorligt under Overveielse, saaledes som Landets Vel og Landstingets Værdighed kræve det.

Formanden: Den 6te Landstingsmand for 6te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

W. Petersen: Seg skal blot bemærke, at jeg ikke har anstillet nogen Sammenligning imellem det Skattebeløb, som Kjøbenhavnerne skulle betale, og det Skattebeløb, som Kjøbstæderne skulle betale. Det var givet ved selve Loven af 1867, og jeg anerkender, at der i saa Henseende var et nogenlunde ligeligt Forhold tilstede imellem Kjøbenhavn og Kjøbstæderne. Hvad jeg derimod for drog frem, var Størrelsen af Skatteindtægten i Kjøbstæderne og af Skatteindtægten i Kjøbenhavn, og med Hensyn hertil henlede jeg Opmærksomheden paa, at medens Kjøbstæderne havde skattet af en Indtægt af 18 Millioner, saa havde Kjøbenhavn kun skattet af en Indtægt af 20 Millioner.

J. Andersen: Seg kan ikke være entg med de Herrer, der mene, at vi skulle vende tilbage til eller rettere sagt blive staaende ved Contingentsystemet. Dermed kan det dog naturligtvis ingenlunde være min Hensigt at ville paastaae, at ikke det nærværende Lovforslag kan